

عجيب جواهر

انگريزي مکيه شاعرن جا انتخاب
سنڌي شعر ۾

شمس العلماء ميرزا قليچ بيگ مرحوم

عجيب جواهر

انگريزي مکيه شاعرن جا انتخاب
منڊي شعر ۾

شمس العلماء ميرزا قليچ بيگ مرحوم

سنڌي ادبي بورڊ
حيدرآباد سنڌ

تعداد ۱۰۰۰

سال ۱۹۱۵ ع

چاپو پهريون

تعداد ۱۰۰۰

سال ۱۹۶۷ ع

چاپو ٻيو

قيمت ۱۰ روپيو

ملن جو هنڌ:

سنڌي ادبي بورڊ جو بڪ اسٽال،
امين منزل، گاڏي کاتو، حيدرآباد سنڌ.

هيءَ ڪتاب سنڌي ادبي بورڊ پرنٽنگ پريس، تلڪ ڇاڙهي،
حيدرآباد ۾ ڇپيو، ۽ مسٽر غلام رباني، ائڪٽنگ سيڪريٽري،
سنڌي ادبي بورڊ، امين منزل، گاڏي کاتي، حيدرآباد سنڌ
مان شايع ڪيو.

منڊي

هن کان اڳي ڀارسي شاعرن جي ڪتابن مان ڪي چونڊيل
انتخاب يا مفيد ۽ نازڪ خيال گڏ ڪري ”سوتين جي دٻليءَ“
جي ٻنهي ڀاڱن ۾ ڏنا ويا آهن. اهڙا ساڳيا عمدا خيال
انگريزي شاعرن جي ڪتابن مان گڏ ڪري سنڌي شعر ۾
پيش ٿا ڪجن. شعر جدا جدا وزنن تي آهن، تنهنڪري
پڙهڻ جي سهوليت لاءِ هر هڪ جي مٿان وزن ڏنو ويو آهي.
ڪي ٿورا ته انگريزي وزنن تي به ڏنا ويا آهن. مضمون
اڪثر نصيحت جهڙو آهي، ڪي ٿوريون رواجي ڳالهيون آهن.
شاعرن جا نالا به ڏنا ويا آهن. انگريزي مضمون ڪوشش
ڪري سچوئي سنڌي شعر ۾ ڏنو ويو آهي. انهيءَ ۾ ڪيتري
مشڪلات ٿي هوندي، تنهنجو پڙهندڙ پاڻ انصاف ڪري
سگهندا. اميد آهي ته پڙهندڙ هي ”عجيب جواهر“ پڙهي خوش
ٿيندا ۽ فائدو حاصل ڪندا.

شعر

قدر ڄاڻي جواهرن جو ڪونه،
ڪڏهن جڳ ۾ جواهريءَ ڌارا؛
ري سخن سنج ڪونڪو سمجهي،
منهنجا سونهري هي سخن سارا.

حيدرآباد سنڌ

ڊسمبر ۱۹۱۴ع

— قليچ بيگ

۱۔ دنيا رهڻ جي لائق آهي يا نه؟

(مفاعِلن فَعَلاتِن مفاعِلن فَعَلات)

سوال آهي ته: دنيا اندر رهون نه رهون،
نصيب جا پيا سدا سور ۽ عذاب سهون!
انهيءَ کان آهي چڱو، ٿا وڙهون ٻڌي هٿيار،
ڪٽڪ ڏکن جا پڇايون ۽ ڪاهي پهچون پار.
مرون، سمهي ڪريون آرام، پئون هميشه چٽي،
سڀئي عذاب حياتيءَ جا نيٺ پون ڪٽي.
مرڻ، سمهڻ ۽ ڏسڻ خواب خوش ۽ ٿيڻ سُڪي،
سعادت آهي برابر، مگر ٿي ڳالهه ڏُڪي.
الاجي موت جي آن ننڊ ۾ ڪهڙا خواب ڏسون،
مرڻ کان پوءِ ابد تائين پيا عذاب سهون.
سهي ٿو ڪير هي صدمو ڀلا زماني جا،
سگهن، جي سرڪشي ۽ ظالمن جو جو رو جفا.
نڀاڳي عشق جو ساڙو، ۽ قاعدي جي دير،
ڪرين جي ٽوڪ ۽ حاڪم جي روڪ سهندو ڪير؟
وڃائي قدر ۽ عزت خراب ڪير ٿئي،
۽ ڪُڙڪي، جهڙڪي، هجي پيو عذاب ساڻ جئي؟

مگر نه موٽيو مسافر عدم جي ملڪ مان ڪو،
 مرڻ کان پوءِ ٿئي ڇا؟ اهو منجهائي ٿو.
 انهيءَ خوف کان لاچار پيا عذاب مهون،
 هتي جي بيخبريءَ کان ڊڄي هتي ٿا رهون.
 انهيءَ طرح ڪري بزدل، اسان کي پنهنجو من،
 خيال وهم اسان جو پڇيو ارادو وجهن.
 انهيءَ طـرح وڃي همت اڏامي ۽ چستي،
 وڌن ڪمن جي ڪرڻ کان نهوڙي نهي سستي.

۴- دنيا تماشِي گاهه آهي ۽ عمر جون ست منزلون

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

آهي نائڪ جو ٿلهو دنيا ۽ جڳ نائڪ جو ڪيل،
 مڙس زالون نائڪي آهن، ٿئي آت جن جو ميل.
 ڪي اچن ۽ ڪي وڃن، واري سان سڀ ٿا دمدم،
 هڪ چٽي ڪي پڻ پون ڪڏهن گهڻا ڪرڻا ٿا ڪم.
 ڪيل جا ست ڀاڱا آهن، عمر جون ست منزلون:
 پهرين ڀارائي وهي، جڏهن ٻار ڪڇ ۾ ڪن رڙيون.
 پوءِ وهي ٿي ڇوڪرائي، جڏهن نه مت ڪنهن جي مڃن،
 ڪرڪندا ۽ جهرڪندا لاچار مڪتب ۾ وڃن.

پوءِ جواني، جڏهن رهي ڪوري جان؟ ماڻهو آه ۾،
 عشق مان ٺاهي غزل محبوب جي ساراھ ۾،
 پوءِ ٿئي ڏاڙهيءَ سان سپاهي، جنگيون ۽ جهيڙا ڪري،
 ۽ قسم کائي گهڻا، ناسوس عزت لاءِ مري،
 پوءِ وڌي ڏينهن ۾، ڌاري بپ وڌو، ڏاڙهي ڊگهي،
 ۽ لهي دانا ۽ منصف ٿي پذيرائي سگهي،
 پوءِ اچي پيري، سنهو ٿي ان جو آواز ۽ بدن،
 ۽ ڍڪي عينڪ ۽ سادو ويس، جالي منجهه جتن،
 پوءِ ستين منزل اچي، جا پوئين منزل عمر جي،
 سڀ حواس ان جا وڃن، ٻي چڻ ٿي ٻارائي وهي!

(مقابلي لاءِ پڙهو)

نظامي جي پارسي شعر جو ترجمو

اوهان ڪي ٿو ٻڌايان عمر جو حال،
 سڀئي معلوم ان جو ٿيو احوال:
 ننڍائي، خواهه جواني، خواهه پيري،
 ڪري هر هڪ اسان جي دستگيري،
 اسان جي عمر جيسين ڏهه ورهه آهن،
 رهي ٿو راند جو نت خيال همراهم،
 وهي ويهن جي، غفلت جو زمانو،
 ملي ماڻهو ڪي حرڪت جو بهانو.

جڏهن جي ٿي، ڪامل ٿي جواني،
 خوشيءَ خواهه مستيءَ جي نشاني.
 جي ڏاها ٿيو ڪريو حاصل سعادت،
 خدا جي آئين ڪريو تڏهن عبادت.
 چڙهي جڏهن عمر جا چاليهه ٿيا سال،
 کسڻ کني ۽ چئن تڏهن پر و بال.
 ٿيو پنجاهه، گم ٿي تندرستي،
 نظر ڪم ٿي بدن ۾ آئي سستي.
 وڌي جڏهن عمر ماڻهوءَ جي ٿي ست،
 تڏهن ڏئي ٿيڪ ڀت تي يا کڻي لٺ.
 جڏهن ستر ورهه سر تي وجهن بار،
 سڀئي عضوا ٿين ساڻا ۽ يڪار.
 جڏهن انسان جي ٿي عمر آسي،
 تڏهن سڀ مت زماني تنهن کان ڪسي.
 نوي تائين جڏهن ڪو پهچي مشڪل،
 ڏکيائيءَ کان ڏکي هر دم سندس دل.
 جنهن سؤ سال تائين عمر پاتي،
 تنهن لاءِ موت ڀرڻ آهي حياتي.
 رهي سؤ سال يا هڪ ڏينهن هت ڪو،
 لڏيندو نيٺ هن دنيا منجهان سو.
 تڏهن ماڻهوءَ کي گهرجي نت رهڻ شاد،
 خدا کي تنهن خوشيءَ ۾ پن ڪرڻ ياد.

۳- رحم جي تعريف

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

رحم جهڙي ناهي ٻي ڪا شئي عجيب،
 رحم هر انسان کي شل ٿئي نصيب!
 رحم نيڪيءَ جي نشاني آهي هڪ،
 رحم حق جي سهرباني آهي هڪ.
 رحم بيشڪ هڪ خدائي ذات آهي،
 رحم هڪڙي برڪتي برسات آهي.
 جا وسي جهر سر ٿي منهنڙي مينهن جان،
 موهي من کي جا نسوري نينهن جان.
 جا اچي آپ مان پوي ڌرتيءَ مٿي،
 گاهه گل، وڻ ٿڻ سڪا ساوا ڪري.
 رحم روشن نور ٿيو چوڏس چٽو،
 رحم مان نت فائدو آهي ٻڌو.
 جو ڪري، جنهن تي ڪري، ٻيئي نهال،
 خوش رهن ڏيندڙ ۽ وٺندڙ ٻئي بحال.
 رحم جهڙي سگهه سجهي ٻي ڪانه مور،
 رحم لحظي ۾ ڪري سڀ درد دور.
 رحم زيور آهي شاهن لاءِ شريف،
 تاج کان وڌ ٿو ليکي تن کي لطيف.
 حڪم هڪ طاقت دنياڻي آهي سچ،
 بادشاهن لاءِ وڏائي آهي سچ.

رحم آن طاقت کان واڌو آهي، پر
جي ڪبي ڪا اصل آن جي تي نظر.

حڪم جي ۽ زور جي بازو ۽ جاءِ،
رحم جي دل ۾ جڳهه، نت ٿي جڳهه.

حڪم جي ٿي رحم سان شامل ڪئي،
زور دنيا ئي خدا ئي ٿي ٻئي.

رحم آهي هڪ رباني خاصيت،
رحم آهي روح جي هڪ ماهيت.

رحم کي اصلي خدا خود ڪيو پسند،
رحم کان نالو سندس ٿيو ارجمند.

جڳ چوي تنهن کي ٿو رحمان ۽ رحيم،
ٿو ڪرم ۽ فضل سان سڏجي ڪريم.

رحم جي ٿي گهرج هر حيوان کي،
رحم جي ٿي گهرج سڀ انسان کي.

رحم ڌارا ڪهڙو ٿي ماڻهوءَ جو حال،
هيت ۽ هٿ ٿي زندگي تنهن جي وبال.

رحم سان رب جي ٿين سڀ ڪم راس،
عدل سان آن جي چٽن جي ڪنهن کي اس؟

رحم ڳولي پاڻ بندو پُرقصور،
ٿيو تڏهن لازم ڪرڻ ٻئي تي ضرور.

۴- پٽ کي نصيحت

(فعولن فعولن فعولن فعول)

نہ جھيڙي ۾ گهڙ تون، مگر جي گهڙين،
 تہ وڙھ اهڙو جو پنهنجو دشمن ترين.
 تون هر ڪنهن جي ٻڌ ڳالهه، ڪنهن سان نہ ڪر،
 تون ڪن ٻار ٻئي جو ۽ ٻئي تي نہ ڌر.
 آڌارو نہ وٺ ۽ آڌارو نہ ڏي،
 وڃي دوستي، پڻ رقم گرم ٿئي.
 آدمي ٿو صرفو وڃي ڪان آڌار،
 ۽ اسراف لاءِ ماڻهو ٿئي ٿو تيار.
 سٺي سڀ کان هي ڳالهه، منهنجي ٻڌج،
 هميشه سچو پاڻ سان تون رهج.
 يقين، ڏينهن پويان اچي رات جيئن،
 نہ ڪوڙو تون ڪنهن سان ڪڏهن رهندين ٿيئن.

۵- نند

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

نند سبي ٿي چاڪ داسن فڪر ڳڻتيءَ جو ادا!
 موت آهي روز مرهه جي حياتيءَ جو آها.
 مرهه آهي آوءَ قنڀيل دل جو، وڏو ٿاني سڀاهه،
 ۽ حياتيءَ جي جشن ۾، پرورش جو پڻ آها.

۶- سچي آميد

(مفاعلتن مفاعلتن مفاعلتن مفاعلتن)

سچي اميد ابابيل جان آدامي، واه،
ڪري ملائڪ شاهن ڪي، عام خلق ڪي شاه.

۷- بچڙي شئي به چڱي

(مفاعلتن مفاعلتن مفاعلتن مفاعلتن)

آهي بچڙين شين ۾ ڀڄڻ لڪل جوهر چڱاين جو،
خبرداري سان جي ان مان ڪڍي محنت سان چاڻي ڪو.

۸- ذاتي خوبي

(فاعلتن مفاعلتن مفاعلتن مفاعلتن)

گل چڱو آهي پر چڱو ٿيو آو،
جو منجهس ٿي رهي چڱي خوشبو.

۹- شينهن ۽ ڪتي جو فرق

(فاعلتن مفاعلتن مفاعلتن مفاعلتن)

ٿا ڪتا ننڍڙا جڏهن شيڪين ڏند،
ڪون پروا ٿو رکي تن جي ڪڏهن.
پر وڏا ماڻهو وڃن ٿا پڻ ڏکي،
شينهن جي ڪجڙو، ڪت ٿي ٿي جڏهن.

۱۰۔ چوريءَ جا مثال

(فاعلاتن مفاعلتن فعات)

توڪي چوريءَ جا آڏاڻا ٻڌايان مثال،
 سي ٻڌي ۽ پروڙي ٿيندين نهال.
 سڄ آهي چور جو ڪري تابش،
 ڪڍي پاڻي سمنڊ جو ساڻ ڪشش.
 چنڊ آهي چور، روشني پنهنجي،
 سڄ مان چورائي، جو وٺي ٿو ڪڍي.
 ۽ وري خود سمنڊ آهي چور،
 چنڊ مان جو ڪڍي ٿو پنهنجو زور.
 آهي ڌرتي به چور، جا ڪائي،
 گند ڪچري مان ڪاڇ چورائي.
 ”شڪسپيئر“ چوي گهڻي ٿوري،
 ڪري دنيا ۾ سڀڪا شئي چوري.

اليگزينڊر پوپ

۱۱۔ ماڻهو

(فاعلاتن فعاتن فعاتن فعات)

پاڻ کي ڄاڻ، سڃاڻڻ کان ٿي حق جي نادان،
 گهرجي انسان کي ڄاڻڻ ۽ سڃاڻڻ انسان.

اڌ چڙهن لاءِ، ڪيرڻ لاءِ به اڌ، آيو بشر،
 سڀ جو مالڪ آهي، پڻ سڀ جو شڪار آهي مگر.
 سچ ۽ انصاف جو صاحب ۽ گناهن ۾ غرق،
 جڳ جو گجھ آهي، عجب مسخري ۽ فخر جو برق.

۱۲- سک يا خوشي

(فعلاتن مفاعن فعلات)

اي زماني جا سک، اسان جي مراد،
 نانوَ تنهنجا ڪريان آڏ ڪهڙا ياد؟
 خير آرام ۽ خوشي -و- بي،
 ۽ قناعت، يا آهين پيو جيڪي.
 شوق سان تنهنجي لاءِ واجهايون،
 مرون همت سان، صبر سان جيئون.

۱۳- سک ۽ علم

نه تعصب ڪري وئون هڪ وات،
 پر ڏسون خلق ۾ خدائي لات.
 اها نيڪي جهان جو سک ڄاڻ،
 علم سڀ کان چڱو، تون پاڻ سڃاڻ.

۱۴- گهڻو ۽ ٿورو علم

علم ٿورو، گهڻي وجهي گهاٽي،
 پيئي ججهو يا نه چڪ اهو پاڻي.
 ٿورو ڍڪ مغز ۾ ٿو آڻي جوش،
 جي پري جام پين ته موٽي هوش.

۱۵- قناعت

پورو وڻ ڏي ته منهنجي ٿئي گادي،
 ٻيو ٿڪر پور ڏي ۽ آزادي.

۱۶- دولت ۽ درجو

دولت ۽ درجو هٿ اچي جي سنئون،
 ته چڱو، نا ته ڪوبه رستو چڱون.

وليم ڪوهر

۱۷- علم ۽ عقل

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

علم کي ٿئي فخر ۽ چئي ڄاڻان آڏو هيترو،
 عقل چئي نه ٿي نماڻو، آڏو ته ڄاڻان ڪين ڪي.

۱۸- نڪمائي

جنهن کي مشغول نه آهي، تنهن کي ٿيو آرام ڪونه،
خيال کان دل خالي ٿي، غم سان ڀريل سا چئجي ڇو نه؟
واچ جان سو آهي، جنهن کي ڪونه ڪانٽوئي ٺهي،
آهي نڪمي هر طرح، توڙي هلي توڙي بيهي.

۱۹- عبادت

(فاعلاتن مفاعلتن فعلات)

ڏکي شيطان ٿي تڏهن ٿو سرد،
ڏسي سڄي ۾ جڏهن خدا جو مرد.

۲۰- خدا جا رستا

پنهجي اسرار جي خدا کي خبر،
آن جي حڪمت کان جڳ آهي حيران.
رکي پنهنجا قدم سمنڊ اندر،
۽ سوار ڪري سڀي طوفان.
قهر جي پردي پويان پڻ اڪثر،
لطف جو منهن ڏيکاري ٿو رحمان.

۲۱- عشق ۽ اميد

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

گل لڳي سهڻو نهايت، جڏهن ٿو آو تازو ڪٽي،
۽ گهڻو اميد چمڪي، جڏهن ٿي نڪري خوف مان.

گل وڻي بيهڻ صبح جو، جڏهن مٿس شبنم پوي،
۽ وڻي ٿو عشق بيهڻ، جڏهن هنجون هاري اڪيان.

۲۲- عشق

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

صلح جي وقت ٿو ريڍار جو نڙ عشق وڃاءِ،
جنگ جي وقت ٿو ميدان ۾ گهوڙو ڊوڙاءِ.

محل ماڙين ۾ ڍڪي عشق عجب پوشاڪون،
۽ ڀڻنگين ۾ نچي گاهن تي ۽ لوڏي ٻانهون.

عشق جو حڪم هلي شاه گدا تي يڪسان،
هيٺان ماڻهن تي ۽ مٿان تي ۽ ولين تي مٿان.

آيور گولڊسمت**۲۳- خيال ڪرڻ**

(مفاعان فعلاتن مفاعن فعلات)

اهو مون ورتو گهڻو آزمودو منجهه ملڪن،
جي خيال ڪر، سي هلائڻ ٿا جيڪي پورهيو ڪن.

۲۴- دوستي

(فاعلاتن مفاعن فعلات)

دوستي آهي ڇا، فقط نالو،
لولي آهي جا نت سمهاري ٿي.
مال ناموس جو آهي پاڇو،
جڏهن ڇڏي ٿي، تڏهن رٽاري ٿي.

جان ڊرائڊن**۲۵- تندرستي**

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

مفت گهرجي تندرستي، جهنگ جي ڪاڻ تون هوا،
فيري ڏئي ڇو ڊاڪٽر کي، ڪاٺين ڪوڙي تون دوا؟
عقل وارا ٿا سدا ورزش سان ڪن پنهنجو علاج،
ڪم خدا جي نه ٿئي، ماڻهوءَ جي هٿ جو احتياج.

۳۶- اڄ

(مفاعيلن مفاعيلن مفاعيلن)

سڀاڳو سو، جو خوش ٿي چئي اڄوڪو ڏينهن منهنجو آهي،
 نه پروا ٿم سڀاڻي جي، ڇڱو اڄ ڏينهن گذريو آهي!

۳۷- حياتي ڏڳي آهي

(مفاعيلن فعلاتن مفاعيلن فعلاتن)

ڏسان ٿو خيال ڪري، ٿا حياتي آهي اڳي،
 تڏهن به ڀاڄي پوي، جڳ پٺيان آسڻ لڳي.
 عجيب ڀولو، جڻي ڪونه موٽي عمر ويٺل،
 رهيل ڄمار مان ته به سڪ جي آس ڪنهن نه ڀڳي.

۳۸- عيب ۽ هنر

(مفاعيلن مفاعيلن مفاعيلن)

خطائون عيب ڪن آهن، ترن پاڻيءَ مٿان ٿا، جي،
 لڳيون پاتار ۾ ڏيئي ٿو ٻو، سوتِي جيڪو ٿو ڳولي.

آلڦريڊ ٽينيسن

۲۹- ڀلائي

(فاعلاتن مفاعلن فعلات)

حال ڪهڙو به سر هجي ڪنهن جو،
 سڀ شرافت آهي چڱائي ۾ .
 دل چڱي، تاج تخت کان بهتر،
 بن کان ايمان وٺي وڌائي ۾ .

۳۰- عشق

مُٽر سڏو نه عشق جو تون ڪرين،
 تنهن کان بهتر، ڪرين ۽ هارائين!

۳۱- قسمت تي حڪم

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

سوجهري تي هل، چڱو ڪر ڪم، هجين جڳ ۾ جتي،
 ٿو سگهي اڌ حڪم ماڻهوءَ جو هلي، قسمت مٿي .

لارڊ بائرن

۳۲۔ صلح ڪل

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

جي محبت ڪن ٿا مون سان، تن سان اوريان پنهنجو درد،
 جي عداوت ٿا رکن، تن سان ڪلي ڳالهايان خوش،
 مر ڦري ڪيئن بي فلڪ، سر ٿئي زمانو گرم سرد،
 دل آهي حاضر هميشه، آئينان قسمت کي نه ڪش.

۳۳۔ گهر موٽڻ جي خوشي

(مفاعلتن مفاعلتن مفاعلت)

اچي خوشي ٿي نه ڪهڙي جڏهن ڪتا پونڪن!
 پري کان خير سان موٽڻ جي مرحبا سي ڪن،
 ٿري ٿو هانءُ سجهي ٿو جڏهن اندر به اڪيون،
 ٿيون شوق مان به نهارين ۽ ڏسي ٿيون ٿرن.

۳۴۔ سچي ناموس

(مفاعيلن مفاعيلن مفاعيلن)

نه ناموس آهي ڪا منجهه جنگ، رت دريا وهائڻ ۾،
 سچي ناموس آهي ڪنهن جي، هڪ ٻوڙهي سڪائڻ ۾.

نامس گري

۳۵- قياس ۽ بيقياسي
(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

هرڪو دنيا ۾ سهي سور، رهي منجهه وسواس،
قياس وارو سهي ٻئي جو، سهي پنهنجو بيقياس.

نامس مور

۳۶- سڀ فنا
(فاعلاتن مفاعلتن فاعلاتن)

جيڪي هت سهڻو آهي، فاني آهي،
جيئن گهڻو سهڻو، تيئن وڃي ٿو سڳهو.
جيڪي آهي مٺو ۽ دل وٺندڙ،
سو وڃي ٿو، جڏهن وڻي ٿو گهڻو.

۳۷- دنيا سڀ ڪوڙ

هي جهان آهي هڪڙو ڪوڙو ڏيک،
خوش رکي خلق کي ڀلائي ٿو.
سڀ خوشي ۽ جون ڪلون ۽ ڏک جون هنجون،
ڪوڙ آڻي ٿو ۽ وهائي ٿو.
کي ڏئي ۽ کان سواءِ ٺاهي سڄو،
سچ آنهي ۽ کي ئي نت جڳائي ٿو.

ابراھام ڪاٺولي**۳۸۔ وقت جي حقيقت**

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

ٿي حقيقت وقت جي سمجھڻ محال،
 ناھي مستقبل ۽ ماضي، آھي حال،
 ڪي به ايندڙ ناھي ۽ گذريو نڪي،
 ٿيو ھميشه هاڻ، يعني وقت ھي.

سٺميونيل ڪالرج**۳۹۔ عشق جا چاڪر**

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

سڀ خيال ۽ سڀ خوشيون، سڀ خواهشون،
 جسر انسانيءَ کي جي چورين ٿيون،
 چاڪريءَ ۾ عشق جي سي سڀ رهن،
 پاڪ شعلو عشق جو ٻرندو رکن.

۴۰۔ سچا خزانو ۽ سچا دوست

(مفاعلتن مفاعلتن مفاعلت)

ھميشه جڳ ۾ چڱن ماڻھن ۽ بزرگن کي،
 سچا ۽ عمدو خزانو ۽ دوست آهن ٿي.

خزانا: نور اندر جو، چڱا خيال ۽ پيار،
۽ دوست: پاڻ ۽ خالق ۽ موت، ڄاڻ اهي

۴۱- عشق اندو

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

عشق اندو آهي جو، تنهن جا سبب آهن گهڻا،
سڀ کان عمدو آهي هي، دل ۾ سندس آهن اڪيون
ڄاڻي اڪل ساڻ ٿو آو ظاهري صورت ۽ ڊؤل،
ٿو ڏسي دل سان چڱيون، سڀ سڀرتون باطن سنديون

جيا فري چاسر

۴۲- پهرين نيڪي

(فاعلاتن مفاعلاتن فاعلات)

پهرين نيڪي، سکين جي بادل و جان،
پنهنجي وس رک ۽ روڪ پنهنجي زبان.

ايلڊ منڊ سپينسر

۴۳- رحم

(فاعلاتن مفاعلاتن فاعلات)

رحم ٻئي کي نه جو ڏيکاري ٿو،
هاڻ ڪيئن ان جي آس ڌاري ٿو

۴۴- دل جي طاقت

(فعولن فعولن فعولن فعول)

اها آهي دل، جا ڪري نيڪ بد،
تونگر يا مفلس ۽ مقبول، رد.

رابرٽ برنس

۴۵- زماني جون خوشيون بي بقا

(فاعلاتن مفاعلن فعلات)

هي ڏسڻ جي خوشيون زماني جيون،
جن ته آهن سي پُست جون ڪ-پڙيون.
جيڪڏهن تن کي لائين هٿ تون ڪڍي،
آن جي چاٽيءَ مان داڻا پون ڪيري.
يا چئج برف، جا نديءَ ۾ ڪيري،
هو ئي اچي لحظو، پوءِ وڃي پگھري.

۴۶- حياتيءَ جو بوجو

(مفاعلن فعلاتن مفاعلن فعلات)

حياتي آهي مثل موت مار بوجي جي،
ڪشي ٿڪل هلي ڪڙپڙ مان، جو ڊگهي رستي.

جان ڪيٽس

و
۱۴۷- سچ ۽ حسن
(فاعلاتن مفاعلت فعات)

سچ آهي حسن، حسن آهي سچ،
جڳ ۾ ڄاڻج اهوئي، ٻيو سڀ ڪڇ.

مئنيوئيل بئلر

۱۴۸- شعر جو قافيو
(فاعلاتن مفاعلت فعات)

قافيو شعر جو آهي سڪان،
جنهن سان پيڙيءَ جان ٿو هلي آسان.

ڊانيل ڊيفو

۱۴۹- رحمان ۽ شيطان
(فاعلاتن مفاعلت فعات)

جاء جت جوڙي حق، عبادت جي،
آت ٿو شيطان جوڙي، پنهنجي مڙهي.
۽ جي ڏسبو ڇٽائي، ٿئي معلوم،
ته جماعت به ان جي آهي وڏي.

جوناڻن سوڦت

۵۰- خوشامد

(مفاعيلن مفاعيلن مفاعيل)

اصل کان قول آهي عالمن جو،
خوشامد قوت آهي جاهلن جو.
ڪڏهن ڪڏهن ڏسڻ ۾ ٿو اچي پڻ،
آها لقمو ٿئي ٿي عاقلن جو.

جان فليچر

۵۱- اسان جا عمل

(مفاعيلن فعلاڻن مفاعيلن فعلاڻن)

عمل اسان جا ملائڪ ٿين ٿا يا شيطان،
جي پاڇي وانگي، اسان سان لڳا وڌن هر آن.

ٽرانسزڪٽارلس

۵۲- دنيا جو گهر

(مفاعيلن فعلاڻن مفاعيلن فعلاڻن)

ملهي ڪرايي تي هي گهر، عمر يا سالن لاءِ،
ڏکن جو ڀڙو آو آئي، آهت هنجن جو آهه.

جان ويست

۵۳- دنيا جا ڪم

(فاعلاتن مفاعلن فعلات)

ڪم سڀئي نانوَ وارا دنيا جا،
 ڪڏ ڪهڙن جانَ ٿا پريان ڇمڪن.
 پر جي ويجهو انهن کي ڪوڏ سندن،
 نڪا گرمي، نه روشني ڪا اٿن.

جان ٺامفريت

۵۴- مصيبت جي چڱائي

(مفاعلن فاعلاتن مفاعلن فعلات)

خدا جي سمجھ ته ڪاوڙ، جڏهن اچي آفت،
 گهڻو ٿو جن کي گهڙي، تن کي ٿو ڏئي سيڪت.

مثنوي برائيت

۵۵- هميشه پيئندڙ ۽ بڪندڙ

(فاعلاتن مفاعلن فعلات)

جي هميشه پيئن، سي ڪين چڪن،
 جي هميشه بڪن، سي خيال نه ڪن.

آنزڪ وائس

۵۶- ڪوڙ

(فاعلاتن مفاعن فعلات)

جو ڪري ڏوھ، پوءِ لڪائڻ لاءِ،
 ڪوڙ ڳالهائي، سو بہ ڏوھ ڪري.
 جيڪو نڪم وڻو هٿ جهلي ويهي،
 سو خرابي ڪري، هميشه ڪري.

وليم ڪانگريو

۵۷- چڱائي جو آجر

(مفاعن فاعلاتن مفاعن فعلات)

چڱن ڪمن جو نتيجو سدا سرور ملي،
 انعام دير ملي ٿو، مگر ضرور ملي.

۵۸- گيسر نه ڪر

(فاعلاتن مفاعن فعلات)

ڇڏ نه ڏاهپ جو ڪم سڀاڻي تي،
 مٿان توتي نه سڄ سڀان آڀري.

جان گي

۵۹- حياتي چرچو آهي

(مفاعيلن مفاعيلن مفاعيلن مفاعيلن)

حياتي آهي چرچو، سڀ شيون ايءَ ڳالهه ثابت ڪن،
يقين ان جو ٿيم هاڻي، اڳي سمجهيو ٿي مون ممڪن.

جارج لئٽن

۶۰- عشق ۽ اميد

(مفاعيلن مفاعيلن مفاعيلن مفاعيلن)

طلب محبوب جي، اميد ڌارا آهي نا معلوم،
رڪي اميد عاشق آت، جتي عاقل ٿئي محروم.

وليم ڪالنس

۶۱- راڳ

(مفاعيلن فعلا تن مفاعيلن فعلا تن)

اي راڳ! تون لهي ٿئين آسمان مان ظاهر،
خوشيءَ جو دوست، ۽ ڏاهپ جي تون سدا واهر.

جان مانتگامري

۶۲- دنيا فاني

(فاعلاتن مفاعلهن فعلات)

يار پويان وڃي ٿو، يار هليو،
ڪنهن وڃايو نه آهي پنهنجو يار؟
نه سمجهي ٿو دلين جو وصل ڪٿي.

۶۳- دنيا ۽ عقبي

نه ڪري جت فراق تن کي ڌار،
ڪهڙي وٺندڙ نه آهي هي دنيا!
گرچ موت آهي ۽ گناهه گهڻو،
جي خدا جوڙي آهي اهڙي هي،
ڪيئن نه وٺندڙ وڌيڪ هوئي عقبي.

ٿامس هوڊ

۶۴- زر

(فاعلاتن مفاعلهن فعلات)

چوان ”زر زر“ ذري ذري زر زرد،
چمڪندڙ، سخت آهي جا ۽ سرد،
لت هڻي جنهن کي ٿا چوان ٿڌين،
پڪ وجهن قبر تائين پوڙها مرد.

هينلي

۶۵- ماڻهو نصيب جو مالڪ

(فاعلاتن مفاعلن فعلات)

سر سئون يا ڏنگو منڪي هوئي در،
يا خطائون سزائون هٿن هزار.
آهيان پنهنجي نصيب جو مالڪ،
آهيان پنهنجي آءُ روح جو مهندار.

جارج هربرٽ

۶۶- نماڻائي ۽ عالي همتي

(فعولن فعولن فعولن فعول)

هلت هيٺ رک، ۽ مرادون مٿي،
تہ ٿين تون نماڻو ۽ عالي مڪان.
نہ دل لاه، جو آپ جا تارا چٽي،
سو وڻ کان مٿي ٿو چٽائي نشان.

وليم ورڊس ورٿ

۶۷- ڄمڻ ۽ مرڻ جي حقيقت

(مفاعلن فعلاتن مفاعلن فعلات)

ڄمڻ اسان جو سمهڻ آهي، ۽ وسارڻ پڻ،
ڄمي جو روح اسان سان، حيات جو تارو.

لٽو سو آهي ٻئي هنڌ ۽ اُڀريو آهي ڀريان،
 نڪي سو آهي آگهاڙو، نڪي سو ويسارو.
 اسين هٿسون خدا ۾، اسان جو گهر آو آه،
 انهي جي نٿور سان نڪتاسين، آيو جڏهن وارو.

سٽميونيل جانسن

۶۸- علم وارن جون تڪليفون

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

ٻڌ ته ڪهڙو علم وارن سان سدائين آهي ويل:
 مفلسي، قرض ۽ ڪشالو، ريس، محتاجي ۽ جيل.
 نت لڪائي پاڻان پنهنجو حال، ڇاڻي سان غم،
 جيئن وڏي ٿئي ٿي حياتي، تيئن وڏو رنج ۽ الم.

هم. و. فرانسز

۶۹- هڪڙي ٿي دعا

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

هڪڙي ٿي هڪڙي دعا، منهنجي جي رب پوري ڪري،
 تا آه، جيڪر نه نالي مال دولت لاءِ هجي.
 هي ۽ هجي سا: تا ڪريان معلوم حق ناحق جو فرق،
 ٿيان ثوابن ڏي آڻ مائل، ٿيان گناهن ۾ نه غرق.
 ڄاڻان آڻ انصاف سچ ۽ دل جي همت آڻ ڪريان،
 نفس ماري نت ڪريان نيڪي، بديءَ کان آڻ بچان.

وھڻيئر

۷۰۔ اڄ ٻج پوکڻ جو وقت

(فاعلاتن مفاعلن فعلات)

ٻج پوکڻ جو وقت آهي هاڻ،
 فصل جي وصل جي خدا کي خبر.
 وقت لاڀاري جو وٽس ٿيو لڪل،
 اُن تي سورؤن نه پئي اسان جي نظر.

اڻاڀار بالڊ

۷۱۔ حياتي

(فاعلاتن مفاعلن فعلات)

ڄاڻان آءُ ڪين ٿو ته آهين ڇا،
 پر ٿو ڄاڻان ته ٿيون سگهوئي جدا.
 ناهي معلوم مون کي ٿا ڇاڪاڻ،
 ۽ ڪڏهن ڪٿ ۽ ڪيئن گڏياسين پاڻ.
 ايترو آهي پر منڪي معلوم،
 ته جڏهن تون وڃين، ٿيان معدوم.
 هوندا جت منهنجا پير هٿ ۽ سر،
 سڀ اُتي هرندا، خاڪ کان ڪمتر.

ج. گ. هالند

۷۲- بهشت تائين وڃڻ جو رستو

(مفاعلهن فاعلهن مفاعلهن)

بهشت تائين رسي ڪونه سان هڪڙي ٿي،
 پوي ٿي ٺاهڻي ڏاڪڻ مٿي چڙهڻ جي لاءِ.
 جي پائين فرش تان ڌرتيءَ جي، عرش تائين رسين،
 ته ڏاڪو ڏاڪو ڪري چڙهڻ ۽ پير پير تي پاءِ.
 اميد، شوق، ارادي سان ۽ عبادت سان،
 وڃين آڏاسي هوا ۾، چڙهين پرن کان سواءِ.
 آتي رسين، نه جتان نفس، توکي موٽائي،
 ڀلي مٿيءَ تي رکيا هوڻ پير پنهنجي جاءِ.

ميرين ڊگلس

۷۳- شڪر گذاري

(فاعلهن مفاعلهن فاعلهن)

رزق ڇاڪون مليو مون کي ٿورو؟
 ۽ ٻين کي مليو زياده، ڇو؟
 ماڪي ڪاڻي رهن ٻيا ٿا سگهي،
 آڻ ڪري پورهيو کان ٿو ماني رکي.
 نااميديءَ ۾ مون وڃائي ڄمار،
 نه ٿيس آڻ خدا جو شڪر گذار.

هڪ فقير آيو، پوءِ منهنجي در،
 پنهنجي ماني ڏني مون تنهن کي سڌر.
 گهرج منهنجي ستت وٺي پيا جي،
 شاهي دولت ٿي چڻ وٺي منهنجي.
 ڏس محبت جي ٿوري ۾ برڪت،
 'من سلوي' جي چڻ ملي نعمت.
 گذري آس ۽ خوشي ۾ منهنجي ڄمار،
 پوءِ ٿيس آءُ خدا جو شڪرگذار.

ڊاڪٽر ري پامر

۴۔ انگي حساب

(مفاعيلن مفاعيلن مفاعيل)

وڌي ٿو 'جوڙ' سان هر دم جو چوڪر،
 ۽ گهٽجي ڪين 'ڪٽ' جي رستي ڪنهن پر.
 جو هر هنڌ 'ضرب' سان وڌندو وڃي ٿو،
 ۽ پنهنجو وقت ورڇي ۽ 'ونڊي' ٿو.
 جو 'اٺپوري' رقم ليڪي نه ڪاڻي،
 ستن لاءِ ڏئي نه ڪڏهن پڻ 'ڏهاڻي'.
 چڙهي سو نيٺ، سڀ ان جو سري ڪاج،
 ملي ان کي هميشه 'وياج تي وياج'.

۷۵- ڏي سبق

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

ٿي سبق توکي ڏيان ٿو ياد رک،
 لفظ ٿي آهڻ، لهن پر سي ٿا لک:
 هڪ آسپد آهي ۽ پيو ايمان يار!
 ٿيون محبت آهي، هي ٿيئي تون ڌار.
 فڪر، غم، اسيد سان ڪر تون نباھ،
 رھ تون خوش، جورات پويان ڏينھن آھ.
 رھ رضا تي راضي تون، ايمان سان،
 هٿ ڏئيءَ جي ٿيا زمين ۽ آسمان.
 ۽ محبت سان سڀن کي پاڻ ڄاڻ،
 ٿي سخي سج جان، پلو ڪر خلق سان.
 رک ٿيئي هي دل تي، پوءِ لهندين ضرور،
 ڏي مصيبت ۾ ۽ آوندا هيءَ ۾ نوره.

سرايد ورد ڪوڪ

۷۶- وقت جي ورڇ

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

۽ بجا نٿو ۾ رھ تون ۾ بجا محنت ۾،
 چار ڪر صرف عبادت ۾ ۽ پيا قدرت ۾.

سر ولیم جونس

۷۷- وقت جي ورڇ

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

ست بجا ڪر نند تون ۽ ست بجا پڙم تون ڪتاب،
ڏم رکڇ دنيا جي ڪم لاءِ، ۽ سڀئي حق جي حساب.

ايميلي ڊڪنس

۷۸- سجايو ڪيئن رهجي

(مفاعيلن مفاعيلن مفاعيل)

جي ڏک کان آڻ بچايان جڳ ۾ ڪا دل،
جي ڪنهن جو آڻ ڪريان آسان مشڪل.
جي ڪنهن جو مرض، قرض ۽ فرض لاهيان،
جي ڪنهن کي ساه وانگي پنهنجي چاهيان.
جي آڻيان راه تي، ويو جيڪو سيرڪي،
جي چاڙهيان هٿ وٺي، پيو جيڪو تيرڪي.
جي ڪنهن بيڪس بکڻي جو آڻ پريان ٿان،
جي آڪيري ۾ پهچايان ڪيريل کان،
جي ڪنهن تي ڪٽ، ڪڏهن ڪو قياس آيو،
تم منهنجو هٿ رهڻ چئبو سجايو.

۷۹۔ گهڻو ڪير ٿو جيئي

(مفاعِلن فَعَلاتن مفاعِلن فَعَلات)

گهڻو جيئي ٿو، آهو جو چڱو جيئي ۽ رهي،
 حياتي ان کان سواءِ هڪڙو لحظو ڪين لهي.
 گهڻو جيئي ٿو آهو جو ڪري ٿو خير گهڻو،
 رسائي فيض، مدد ڏئي گهڻن کي هڪڙو ڇڻو.
 گهڻو جيئي ٿو آهو، جو سڄي رکي نيت،
 جو ڳولي سچ ۽ چوي سچ، ڪري سچي، جو هلت.
 گهڻو جيئي ٿو آهو، جو رکي هتي ۽ هر دم،
 خدا جو ڊپ ۽ خدا ڏي مهر، خدا تي ڪم.

۸۰۔ سچو گذران

(مفاعِلن فَعَلاتن مفاعِلن فَعَلات)

سچو خيال ڪرين جي ته تنهنجو سڀڪو خيال،
 جهان کي ڏئي کاڌو ۽ ان جون گهرجون هلي.
 سچي مقال ڪرين جي ته تنهنجو سڀڪو لفظ،
 مثال ٻچ جي لکي وڻ ٿئي ۽ ميو جهلي.
 سچو جڻين، جي ته تنهنجي حياتي، ڄاڻ يقين،
 ٿئي مثال سڳورو ۽ جڳ انهيءَ تي هلي.

وانڪنس

۸۱- گهڻو جيئڻ ۽ چڱو جيئڻ

(مفاعِلن فَعَلاتن مفاعِلن فاعلات)

جيئن گهڻي جو نه، پر رک جيئن چڱي جو خيال،
جيون ٿا ڪيترو، اعمال سوڌ سين، نه سال.

يلى

۸۲- حياتيءَ جي مدعا

(مفاعِلن فَعَلاتن مفاعِلن فاعلات)

حياتي آهي وسيلو ۽ مدعا حق ٿيو،
مهڙ ۽ وچ ۽ پڇاڙي سڀن شين جي جو.

لانگ فيلو

۸۳- حياتيءَ جو راڳا

(مفاعِلن مفاعِلن مفاعِلن)

مَ چؤ مون ڪي، حياتي خواب آهي،
مَ پُٽل، دنيا عجب اسباب آهي.
نه ٿيندو قبر ۾ آدم اوطاقي،
بدن فاني، مگر ٿيو روح باقي.
اسان جو هت نه سڪ آهي، نه ڏک ڪم،
تسوقي ليڪ ۽ تعميل هر دم.

اسان جو ڪم گهڻو ۽ عمر ٿوري،
 اجل ڪاهيو اچي پيو زور زوري.
 هي دنيا جنگ جو هڪ آهي ميدان،
 تون وڙهه مردن جان تنهن ۾، ٿي نه حيران،
 وساري ڇڏ تون مستقبل ۽ ماضي،
 هميشه حال تي رهه يار راضي.
 سڀاڻي جي خوشي ڇڏ، ڪالهه جو غم،
 خدا ڪر ياد اڃ، همت سان ڪر ڪم.
 ڇڏي جي نامور ويا پنهنجو نالو،
 ڪريون تن جان اسين پڻ اڃ ڪشالو.
 وڻون سوئي جڏهن رستو رباني،
 ڇڏيون ڪا پاڻ پوئين لاءِ نشاني.
 ته من ڪو رهگذر ان ڏي نھاري،
 لنگهي هن رڃ منجهان پهچي ڪناري.
 آتو يارو! ٻڌون ٿا دل جي همت،
 ڪريون صبر ۽ صداقت سان محنت.

۸۴- دنيا جون اُهيرون ڪيئن لنگهجن؟

(مفاعِلن فَعَلاتن مفاعِلن فَعَلات)

لڏي لمي جي هڪ ئي هنڌ اسان جا روح بيھن،
 هميشه 'قطب نما' وانگي پنهنجي خاني ۾.
 سدا سنوان ۽ سچا پنهنجي فرض تي جي رهن،
 جهاز وانگي لنگهن اُهيرون هن زماني ۾.

۸۵- مٿي ڪيئن چڙهجي؟

(مفاعلين مفاعلين مفاعيل)

نه آهن پَرَ اڏامڻ لاءِ اسان ڪي،
 هلڻ جي ۽ چڙهڻ جي لاءِ اٿون پير.
 چڙهي درجي بدرجي نيٺ پهچون
 به پنهنجي وقت جي چوٽيءَ تي ڪنهن وڃي.

۸۶- دل ۽ دماغ

(مفعول مفاعيلن مفاعيل)

جت آهي گهڻي مٿانهين منزل،
 پهچي نه آئي دماغ ۾ دل.

۸۷- موت آهي ئي ڪونه

(فاعلاتن مفاعيلن فعلات)

سچ چوان توکي، موت آهي ڪونه،
 موت جو سڏجي، سو گذر آهي.
 آخرت شهر، دنيا بهراڙي،
 موت، اوڏي وڃڻ جو در آهي.

۸۸- رک خدا تي ڀروسو، ڪر ڪم ڀلو

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

- ۱- ڌار همت، ڪين ڪا ٿاپو ادا!
واٽ تي آوندھ جو مر هوئي ولولو.
هي ستارو ٿئي ڀلين جو رهنما،
رک خدا تي ڀروسو، ڪر ڪم ڀلو.
- ۲- رستو هوئي مر مشڪل ۽ ڊپ سان ڀريل،
دور هوئي يا هوئي منجهس ور ۽ ولو.
هل هنئين سان تون، سگهو هوئين يا ٿڪل،
رک خدا تي ڀروسو، ڪر ڪم ڀلو.
- ۳- ڏس ڏيئين سوڌو، جو توکي نيٺ ڏئي،
دل جي راحت ۽ اندر جو ڀرجهلو.
سوجهرو جي پائين رستي تي ٿئي،
رک خدا تي ڀروسو، ڪر ڪم ڀلو.
- ۴- ڪي ڌڪاريندئي ۽ ڪي ڏيندئي پيار،
ڪي ته چٽ ٻڌندئي ۽ ڪي هڻندئي ڪٽلو.
ڏس نه ماڻهو ڏي، ڏئي ڏي تون نهار،
رک خدا تي ڀروسو، ڪر ڪم ڀلو.

جيمس شرلي

۸۹- دنيا بي بقا

(فعولن فعولن فعولن فعول)

اسان جو اصل نسل ۽ ملڪ جاھ،
 آھي محض پاڇولو، ناھي ڪو جسم.
 زرم ڪانہ تقدير ڪانہ ڏٺي پناھ،
 وجھي شاھ ماري، اجل جو طسم.
 ٿئي تاج تخت،
 ڀڄي لخت لخت،
 ۽ پست تي ڪري، ٿئي وڃي توت چٽ،
 ٿئي نيٺ ڏانٽي ۽ ڪوڏر سان مٽ.

هنري ايليٽ

۹۰- صحيح سالم رهڻ جو علاج

(مفاعلن فع مفاعلن فع)

۱- جي جنگ ۾ آھين ويو تون ھنجي،
 ڪيلي نٿا ٿي ڇڏ.
 ويٺي جي حق تان به پير پئجي،
 ڪلي نٿا ٿي ڇڏ.
 نه 'ڪين' تي ڪرتون دانھون ڪوڪون،
 نه پوپن ڪي تون ھڻ بندوقون،
 ڪيلي نٿا ٿي ڇڏ.

۲- ڏکيو جي ٿئي ڪم تنهنجو سوکو،
 جي جان ڪي تنهنجي پڙچي جوکو،
 ڪيلي نٿا ئي ڇڏ.
 جي ڀانئين هئين تون صحيح ۽ سالم،
 سدا ڪيلي خوش ٿي ره تون سالم،
 ڪيلي نٿا ئي ڇڏ.

متفرق شعر

۹۱- انسان جي حياتيءَ جو مثال

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

پسڻجي جڏهن نقشو، خدا جي خلقت ۽ قدرت سندو،
 ڏسجي ماڻهوءَ جي حياتي، هڪڙو ننڍڙو ٻيٽ ٿو.
 بحر نامعلوم ابدي، ڏسجي چوڏس بيڪنار،
 اُن جي وچ ۾ آهي، جا ماڻهوءَ جي سڏجي ٿي ڄمار.
 خلق هن ڪنڌيءَ سان ڳولي، ڦاٽ ڌر هڪ هڪ ڪري،
 ڇهڪندڙ پهڻيون ۽ ڪوڏيون شوق سان ميڙين سي.
 پوءِ ڀريون تن جون ٻڏي، سمجهن ٿا دولت آهي هي،
 سڀ کان دولتمند سو، جنهن جي پري آهي ڳري.
 اُن وندر ۾ تن کي پوءِ، لهرون وڪوڙن موت مار،
 هر گهڙيءَ گيهلي بهاري نين ماڻهو بيشمار.
 سي ڪري دانهون ٻڏن، جيئرا رڻن آت ۽ رڻن،
 پوءِ ٽين مشغول موٽي، ساڳئي ڪم ۾ ۽ ٻڏن.

ڪي منجهن ٿورا ڪري پاسو، ڪنن آپ ڏي اڪيون،
۽ گهرن خاوند کان دولت سڃي، آڻلپ شيون.
فضل، ڏاهپ، سچ ۽ صلح آرام، سڀ تن کي ملي،
مهر سڀني تي لڳل آن جي، پرستش جنهن جي ڪن.
پيا ڏڪارن تن کي، ليڪن هو ويهن گوشو وٺي،
وٽ راضي ٿي وٺن، سڀ صبر ۽ آسپد جي.
بيڪس ۽ مسڪين ٿي، آخر وڃن چڪجي آتان،
غمر کان ٿي آزاد، ڪن فرودس ۾ منزل مڪان.

۹۲- اڄ ۽ سڀاڻي

(فاعلاتن مفاعلتن فعلات)

اڄ رهي ماڻهو منجهه خوشي ۽ سک،
۽ سڀاڻي ڏسي ڏجهي ۽ ڏک.
اڄ رٿون ٿو رٿي هو ورهن لاءِ،
۽ سڀاڻي ڪري قبر ۾ جاءِ.
اڄ ٿو کائي پئي، ڪري او راج،
۽ سڀاڻي ٿي ڪينئن جو ڪاڇ.
اڄ ڪري ويس ٿو سينگاري تن،
۽ سڀاڻي ٿي ڪفن ۾ دفن.
اڄ بنائي ٿو باغ ۽ بستان،
۽ سڀاڻي وسائي قبرستان.
اڄ هڻي اصل ۽ نسل جي او ٻڌاڪ،
۽ سڀاڻي پوي وڃي منجهه خاک.

اڄ سندس سونهن مان اچي فرحت،
 ۽ سڀاڻي سندس ڏٺي ڪر هت.
 اڄ رکي ٿو بهشت جي آو آس،
 ۽ سڀاڻي ڪريس دوزخ ناس.
 اڄ جيئي منجهه جهان، ڪوڏ ڪري،
 ۽ سڀاڻي ٿي نا آميد مري.

۹۳- چڱو بهتر ۽ بهترين ڪم

(مفاعن فعلاتن مفاعن فعلات)

ڪري چڱو ٿو آهو، جو ڪري چڱائي ٿو،
 انهن سان، جي ٿا چوائن سندس عزيز قريب.
 ڪري انهيءَ کان بهتر آهو، ڪري جو ٿو،
 ڀلائي تن سان، جي ڌاريان هجن ضعيف غريب.
 ڪري سڀن کان چڱو ٿو آهو، جو دشمن کي،
 مدد ڏئي ٿو آڻاري، جن آهي ان جو حبيب.

۹۴- ننڍڙيون شيون

(مفتعلن فعلات فعولن)

۱- ننڍڙا پل ڏينهن رات بنائن،
 ننڍڙا خيال ڪتاب،
 ننڍڙا ٻج درخت ٻڌائين،
 ننڍڙا ڦڙا سيلاب.

- ننڍڙا ڪم، سان پيار ايمان،
 نيو گڏين زمين آسمان،
 ۲- ننڍڙيون چنگون باهيون ٺاهن،
 ننڍڙيون ذريون پهڻ،
 ننڍڙيون ٻوليون راڳ ٿيون ٺاهن،
 ننڍڙيون چيليون ڌڻ،
 ننڍڙا ڪم، سان پيار ايمان،
 نيو گڏين زمين آسمان،
 ۳- ننڍڙا سڀما ننڍيون وهائڻ،
 جي ٿيون ملڪ مٿين،
 ننڍڙيون ريتيون دڙا بنائڻ،
 جن کي سمنڊ سٿين،
 ننڍڙا ڪم، سان پيار ايمان،
 نيو گڏين زمين آسمان،
 ۴- ننڍڙيون ميخون سخت ٻڌن ٿيون،
 ٻيڙا ٻوليون، گهر،
 ننڍڙيون چرخيون قابو ڪن ٿيون،
 ڪن جي ڪلون قهر،
 ننڍڙا ڪم، سان پيار ايمان،
 نيو گڏين زمين آسمان،
 ۵- ننڍڙا چچڪا ٻيلا ٺاهن،
 گهاٽا جت گهمسان،
 ننڍڙا گل ڦل پڻ ٺاهن،
 باغ عجب بستان،

- ننڍڙا ڪم، سان پيار ايمان،
 نيو گڏين زمين آسمان.
- ۶- ننڍڙا جيت سمنڊ ۾ ٺاهن،
 ٻيٽ، ٺڪر، مرجان،
 ننڍڙيون ڏس آڏوهيون ڊاهن،
 بنگلا ڪوٽ ڪٿان،
 ننڍڙا ڪم، سان پيار ايمان،
 نيو گڏين زمين آسمان.
- ۷- ننڍڙو ڏس سڪان هلائي،
 ڪهڙو جنگ جهاز،
 ننڍڙو ڪنڊو سڪي ڦٽائي،
 ڪهڙو بي انداز،
 ننڍڙا ڪم، سان پيار ايمان،
 نيو گڏين زمين آسمان.
- ۸- ننڍڙو تحفو دوست سڄي جو،
 نت ٿو جيءُ جاري،
 ننڍڙو لفظ منھان نڪري جو،
 ٺاري يا ٿو پاري،
 ننڍڙا ڪم، سان پيار ايمان،
 نيو گڏين زمين آسمان.

۹۵- ڪوڏر ڪٿ تون ڪوڏر يار!

- ۱- ڪوڏر جي تون ٻڌو گفتار،
 ڪوڏر آهي عجب اوزار،

- ڪوڏر مڙس جو اوزار،
 ڪوڏر ٿئي جڳ جو سينگار،
 ڪوڏر سان ڪٽل جو ڪم ڪار،
 ڪوڏر ڪٺ تون ڪوڏر يار!
- ۲- جنهن کي سڱه بدن ۾ آهي،
 ويهي مور نه سو هڏ ساھي،
 ڪوڏر جو سو پورهيو چاهي،
 آهي سچ چيو ڪنهن ڏاهي،
 گهرجي بخت ته ڪوڏر ڌار،
 ڪوڏر ڪٺ تون ڪوڏر يار!
- ۳- پورهيو ڏانهن جو رکندو لاڙو،
 سڪ جو ڏسندو نيٺ ڏهاڙو،
 آن مان خوش ٿئي اوڙو پاڙو،
 ڪوڏر پيڻ، ته پاڻ ڪهاڙو،
 ٻنهي سان تون رک وهنوار،
 ڪوڏر ڪٺ تون ڪوڏر يار!
- ۴- آهي زمين ته بئنڪ خدائي،
 منجهس ڌراوت رک تون ڪمائي،
 نفعو انهيءَ مان ٿيندئي جائي،
 مور نه ويندئي پيسو پائي،
 رک نه ڪوڏر کون ڪو عار،
 ڪوڏر ڪٺ تون ڪوڏر يار!
- ۵- ڪوڏر سان ٿي ٿي آبادي،
 هوئي زمين ڀلي يا سادي،

- پوک پچائي ٿو جڏهن هادي،
 ملڪ ۾ ٿئي ٿي هرهند شادي،
 جت ڪٿ ڏسجي سک سڪار،
 ڪوڏر ڪڻ تون ڪوڏر يارا!
- ۶- ڪوڏر ڏس ٿي واه وهائي،
 پاڻي هرهند ٿي پهچائي،
 گارا ناهي، گهر اڏائي،
 باغ باغيچا لکين لڳائي،
 لائي برپٽ ۾ گلزار،
 ڪوڏر ڪڻ تون ڪوڏر يارا!
- ۷- ڪوڏر جادوگر به چوائي،
 مٽيءَ مان ٿي سون بنائي،
 ملڪ جي دولت سڀ وڌائي،
 ڪپڙو ميوو آن آڻائي،
 وڌندو واه ڪري واپار،
 ڪوڏر ڪڻ تون ڪوڏر يارا!
- ۸- ڪوڏر جو تون ڏس سڌارو،
 ملڪ جتي هو جهنگل سارو،
 ويڻ ٽڪڻ سان ٿيو موچارو،
 پوک ڪڻ جو آيو وارو،
 هر جا هلندڙ ٿيو هر ڦار،
 ڪوڏر ڪڻ تون ڪوڏر يارا!
- ۹- دوست ڏسين ٿو دنيا سازي،
 ڪاڻج ڪين انهيءَ جي بازي،

تي هوشيار همت ڪر تازي،
 عرض ”فليچ“ ڪرئي ٿو آزي،
 مـيـچ نصيحت تون نروار،
 ڪوڏر ڪن تون ڪوڏر يارا!

۹۶- سهڻيون شيون

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

سهڻا منهن آهن آهي، ڪارا هجن جي يا آڇا،
 پرئين معلوم دل جا، پٿور تن مان سڀ سڃا.
 سهڻيون سي آهن اڪيون، جن جي اندر سهڻا خيال،
 چمڪندا ڏسجن ائين، شيشن مان جئن ڏسجن مثال.
 سهڻا چپ آهن آهي، جي هر گهڙيءَ ڪن ڪم ڪار،
 شوق مان نت ٿا رهن، محنت ڪتالي لاءِ تيار.
 سهڻا آهن پير سي، جي خير جي ڪم تي هلن،
 ۽ غريبن لاءِ قدم، رب جي خوشيءَ خاطر ڪڍن.
 سهڻا سي آهن ڪلهن، جي نت رهن ٿا بردبار،
 ۽ ڏهاڻي بندگي ٿا ڪن، رهي خوش خاڪسار.
 سهڻيون سي آهن حياتيون، جن مان نهرون ٿيون وهن،
 سڪ جون باطن ۾ سدا، چشما نه جن جا ڪي پسن.
 سهڻي سا آهي شفق، جا سج لڳي جو هوئي نما،
 سهڻي منزل سا، جتي پهچي چڪي ڪو سڪ جو سا.
 سهڻي آهي سا قبر، جا چانو ۽ ساوڪ ۾ هوءَ،
 جت ڪري پور هيواول، سڪ سان سمهي ڪو مرد پوءِ.

۹۷- منهنجي پياري امان

(فعولن فعولن فعولن)

۱- ڪئي مون تي تو نت نظرداوي امان،
تنهنجو لطف مون تي سدا جاري امان،
مجان تنهنجا ٿورا عمر ساري امان،
ٿيان توتان قربان سؤ واري امان،
منهنجي پياري امان! منهنجي پياري امان!

۲- منڪي ڪير تو پيار مان ٿي پاريو،
ڏئي لاڏ مان لولي مون کي سمهاريو،
وجهي مون کي پاڪر تو هنج ۾ وهاريو،
منڪي سک ڏئي پاڻ ڏک ۾ گذاريو،
منهنجي پياري امان! منهنجي پياري امان!

۳- ڪڏهن مون کي ڪڇ تي ڪئي تو گهمايو،
ڪڏهن ڏئي چميون چاهه سان سيني لايو،
ڪڏهن قرب مان پڻ هٿن تي ڪڏايو،
ٻڌائي مٿيون ٻوليون مون کي ڪلايو،
منهنجي پياري امان! منهنجي پياري امان!

۴- جي ٿي مون کي بيماري ۽ بيماري،
تم ڪٽي ۾ تو رات ساري گذاري،
دوائون دعائون ڪيئي بيشماري،
ڏئي در گهڻي ڪئي تو مون لاءِ زاري،
منهنجي پياري امان! منهنجي پياري امان!

۵- منکي تو هدايت سان هر دم هلايو،
 منکي تو تم رستو خدا جو بتايو،
 منکي تو گناهن کان بيشڪ بچايو،
 منکي تو آهي آدمي پڻ بنايو،
 منهنجي پياري آمان! منهنجي پياري آمان!

۹۸- ڪوشش ڪرڻ

(مفاعِلن فع مفاعِلن فع مفاعِلن فع مفاعِلن فع)

- ۱- هميشه سگهندين تون دوست مرڪي،
 ڪندين جي ڪوشش، ڪندين جي ڪوشش.
 پياريندي جڳ ڪي سک جي سُرڪي،
 ڪندين جي ڪوشش، ڪندين جي ڪوشش.
 تون ڏک ڏڪارن جا وجهندين لاهي،
 دليون ڪندين خوش گهڻن جون ٺاهي،
 گمان ۽ ڊپ تون ڪندين ڪاهي،
 ڪندين جي ڪوشش، ڪندين جي ڪوشش.
- ۲- خوشيءَ جا سگهندين تون ڳيت ڳائي،
 ڪندين جي ڪوشش، ڪندين جي ڪوشش.
 تون دوست ڪي سگهندين همٿائي،
 ڪندين جي ڪوشش، ڪندين جي ڪوشش.

طلسمي ٻج نٽ چٽي تون وجهندين،
 ٻين جون گهرجون ٻلي تون سگهندين.
 ڪري ننڍا ڪم سدا تون جيندين،
 ڪندين جي ڪوشش، ڪندين جي ڪوشش.

۹۹- ٻئي کي ڏي

جي تون لهين وڏي دولت، ٻئي کي ڏي.
 ۽ جي لهين سچي راحت، ٻئي کي ڏي.
 پاڻ ڏئي آهي ڏاتار،
 سچي حياتي آهي پيار،
 ڏئي ڇڏڻ ٿيو رکڻ دوبار،
 ڪرڻ گهرين جي ٻن کي چار، ٻئي کي ڏي.

۱۰۰- اُڀر ۽ گهٽي نه ڪر

دنيا آهي دوست ڪشادي،
 اصل کان آهي وقت جي وادي،
 خاوند آهي سڀ جو هادي،
 ڪر اُڀر نه تڏهن.
 ماڻهو آهي آهو بختاور،
 ڪم ڪري جو طاقت آهر،
 باقي رهيل ڇڏي ڏي آخر،
 گهٽي ڪر نه تڏهن.

۱۰۱- ڏاهپ جو ڏس

جي تون پائنن خطا نه ڪائين،
پنجن شين جي رک سنڀال:
ڳالهه ڪرين جان، ڪنهن جي ڪنهن سان،
ڪهڙي هنڌ ۽ وقت ۽ حال.

۱۰۲- چڱو ارادو

(سنڌي بيت)

آهيان آءُ هڪڙو چٽو، پر ڪو ته آهيان پي،
سيڪجهه ڪين ڪري سگهان، پر ڪري سگهان ٿو ڪي.
جيڪي آءُ ڪري سگهان، سو ڪرڻ ٿيو واجب،
واجب جو ٿيو سو ڪندس، جي واهر ڪندو رب.

۱۰۳- زبان

(مفاعن فعاتن مفاعن فعات)

ٻڌو، اوهان کي ٻڌايان ته ڇا ڪري ٿي زبان،
ڪيا علحدا ڏاهن، انهيءَ جا ڪهڙا بيان.
”زبان، جا نستي، نرم ۽ ننڍي آهي،
ڪٿي رکي“ چوي يوناني ”۽ وجهي ڊاهي“.
چوي ترڪ ته ”ماري زبان ماڻهو هزار،
ڪڏهن نه ماري، ڪري ناس ايترا ڪا ترار“.

”ڊگهي زبان جنهن جي“ چوي ٿو ايراني،
 ”سو موت جلد ڏسي، جلد سو ٿئي فاني.“
 پهڪو پارسي پڻ آهي هي ته ”اي انسان
 سنڀال! تا نه سسي تنهنجي ڪاٺي تنهنجي زبان.“
 عرب چوي ٿو ”دل آهي زبان جو مخزن“
 ”چئن سنان جا ڦٽ، پر زبان جا نه چئن.“
 چوي ٿو چيني ته ”نڪري ٿو لفظ هڪ ڇپ مان،
 مگر سو شرط ۾ ڊوڙي تڪو ٿو گهوڙي کان.“
 قديم وقت جي عبراني آهي چيو ڪنهن وير،
 ”زبان تيرڪي نه شل ڪنهن جي، مر ته تيرڪن پير!“
 چڱو سين کان مقدس ڪتاب آهي چيو،
 ”زبان قابو ڪئي تو، ته ساهه قابو ڪيو.“

۱۰۴- سوال، جي ڏهاڙي ماڻهو کي پاڻ کان

پڇڻ گهرجن

(فعولن فعولن فعول)

ڪيم بندگان ڏا، نه، اڄ ڏينهن ڪا،
 خدا کان گهريم ڪا مدد جي دعا؟
 ٻڌهيم ڪجهه منجهان ڪنهن مقدس ڪتاب،
 ته، ان تي هلي آءُ ڪٿان ڪو ثواب؟

ڪيم سچ لڪائڻ جو ڪي ڪوششون،
يا ڪنهن ڪم لاءِ ڪوڙ ڳالهائون مون؟
لڳايم ڇڱو وقت پنهنجو ۽ خيال،
هو جيئن فرض ۽ عمر درجي جو حال؟
ڪي پنهنجي طبيعت سنڀاليم ذرو،
ڪي ماريمن پنهنجو نفس هٿ ۽ غصو؟
چن ڪي ڪي روڪيم گهڻي بگ کان،
تم رنجايان ناحق ٻين کي متان؟
سٺم صبر سان يا نه، سڀ اهڃ سور،
زمانو سڀ تي اچن جي ضرور؟
ڪيو يا نه، شڪرانو تن لاءِ مون،
جي اڄ مون سان خاوند پلايون ڪيون؟
جڏهن ڏينهن گذريو، وري آئي رات،
تڏهن ڪا ڏيئيءَ جي طلب ڪيم تات؟

۱۰۵- وقت يا حياتي ڇا آهي

(فاعلاتن مفاعلتن فعلات)

وقت يعني حياتي ڇا آهي،
ڊيگهه ۾ هڪ گرانٽ پسي نه آهي.
آهي او هڪڙي ڪوڙي آکاڻي،
يا ته وهندڙ سڏينس تون پاڻي.

آهي آو پيڙي، سرھ جنھين جا سنوان،
 يا چٽو تير چٽ ڪمان منجهان.
 آهي آو باز جو وٺي ٿو شڪار،
 يا آهي واھ جو ڪري ٿو گذار.
 سمجھ تنھن کي ڪوٺ جو تون چمڪو،
 انڊلٺ جي رنگن جو يا چمڪو.
 ترورو ڄاڻ سچ جو تون آن کي،
 يا ڪو گل، جو گهڙي پھر ٿو ڪٽي.
 آهي پاڇولو آو، يا آهي خواب،
 هڪڙو دم ساھ جو، يا آهي حباب.
 آهي مطلب حياتي هيءَ فاني،
 رھ مرڻ لاءِ تيار تون جاني!

۱۰۶- سمھڻ جي جاءِ ۾ رکڻ جا بيت

(فاعلاتن مفاعلتن فعلات)

دوست آئين پلي، هي تنهنجي جاءِ،
 پيو وڃي-و آهي بسترو تولاءِ.
 اچي آرام سان سمهي تون رھ،
 پيو نہ دل ۾ پڇاءِ تون ڪو پھ.
 ڪالھ جي لاءِ فڪر مند نہ ٿي،
 نہ سپاڻي جي ڪا ڪڇين ٻڌي.

فڪر ۽ غم جا خواب تون لهج،
 سڀ آسید آسرو خدا ۾ رکج.
 جو نگهبان تنهنجو نت آهي،
 فضل پنهنجو نه تو مٿان لاهي.
 ڇڏ آجهائي ڏيا ٻـرڻ وار،
 توتي چوڪي ڏين ٿا سڀ تارا.
 پاڻ کي توڙي ساري جڳ کي وسار،
 جيسين جاگين پيو خدا کي سنڀار.
 ياد پڙه، جي اچي خدا جو ڪلام،
 ره، سمهين دوست، هاڻ توتي سلام.
 شال رب تنهنجو هوئي سدا حافظ!
 خوش سمهين، خوش آئين، خدا حافظ!

۱۰۷- حڪيم فيثاغورث يونانيءَ جو سونهري
 قاعدو، جنهن کي ۲۴۰۰ ورهيه ٿيا
 (فعولن فعولن فعولن فعول)

وڃي تون سمهين رات جو پنهنجي گهر،
 انهيءَ کان اڳي ئي دفعا ياد ڪر:
 ته ڪهڙا ڪم سڄو ڏينهن مون؟
 رٿون ڪهڙيون مون پنهنجي دل ۾ رٿيون؟
 وٺي وات ڪهڙي ڪٿي آءُ ويس؟
 ويس آءُ جت ڪٿ آئي ڇا سڪيس؟

ٻڌو جيڪي مون سڀ ۽ جيڪي ڏٺو،
منڪي تنهن مان ڇا واڌو حاصل ٿيو؟

ڪيم ڇا، جو مون کي هو گهربو ڇڏڻ؟
ڇڏيم ڇا، جو مون کي هو گهربو ڪرڻ؟

ٿيا فرض ڪهڙا نه مون کان ادا!
نوان ڏوھ ڪهڙا هٿان مون ٿيا؟

سنئين واٽ اِيءَ آهي جيڪو مڃي،
جا نيڪيءَ ڏي ۽ جا خدا ڏي وڃي.

۱۰۸- منهنجو اڄوڪو ڪم ڪار

(فعولن فعولن فعولن فعول)

ڪٺڻ ٻئي جا اهڃ ۽ سهڻ ٻئي جا سور،
ڏيڻ ٻئي جي دل کي خوشي ۽ سُورور.

ٻڌڻ درد ٻئي جو، ڏيڻ ٻئي کي ڏي،
ڪرڻ معاف ٻئي کي ڪڍي وير وڌي.

ڇڱڻ ۽ پڙهين ساڻ صحبت ڪرڻ،
ننڍن ۽ ڪرين کي نصيحت ڪرڻ.

ڪرڻ ٻئي کي واهر، لهڻ ٻئي جي سار،
اڄهو آهي اِيءَ منهنجو اڄ ڪم ڪار.

۱۰۹- هڪڙو ڪم، هڪ وقت

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

- هڪڙو ڪم، هڪ وقت، ۽ پورو ڪيل،
 ٿيو مثال ۾ آهي ڏاهن جو عمل.
- هڪ قدم، هڪ وقت، جو محڪم رکي،
 سو وڃي چوٽيءَ مٿانهنءَ کي رسي.
- هڪ لپو، هڪ وقت، وجهندو تنهنجي هنج،
 کوٽي آهستو ڪڍي ڌرتيءَ مان گنج.
- هڪڙو ٻج، هڪ وقت، پوکيو آهي جن،
 باغ ۽ ٻيلا ڏنا آهن انهن.
- هڪ ڦڙو، هڪ وقت، ٿئي ٿو نيٺ نهر،
 بحر ۾ پئي، جا ڪري آباد شهر.
- هڪ اکر، هڪ وقت، جي لکجي شتاب،
 ٿئي لکڻ توڙي پڙهڻ جي لاءِ ڪتاب.
- هڪ پهن، هڪ وقت جي هوندو رکيل،
 ٿئي جڙي آت نيٺ ڦلعو يا محل.
- هڪڙو ڌڪ، هڪ وقت ٻيلا ٿو وڍي،
 ۽ انهيءَ هنڌ شهر بازاريون ڪڍي.
- هڪ ذرو، هڪ وقت علم ۽ عقل جو،
 گڏ ٿئي ماڻهوءَ کي ڪري عالم و.

۱۱۰- موت چا آهي

(فاعلاتن مفاعلتن فاعلات)

موت کان چو رڙين ۽ روئين ٿو؟
 موت تپ آهي، جو لهي ويو آھ.
 يا ٿريل خوف، درد دفع ٿيل،
 يا ڪو مطلب جو پورو ڄڻ ٿيو آھ.
 موت آرام آهي ۽ فرحت،
 چنڊ دريا تي ڄڻ آڀريو آھ.
 وره ٿورا لنگهيا ته ڏسنداسين،
 جو ستل دوست قبر ۾ پيو آھ.
 ٿورا وڌ سور لڙڪ ۽ ارمان،
 پوءِ رڻ تو مٽي، ڪيائون ڪيو آھ.

۱۱۱- جتي به آهين

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

جنگ دنيا جي ۾ بيٺو آهين جت،
 جاءِ جوگي تنهنجي جاني آهي ت.
 جت تون ڄاڻين دل ۾، ناهي تنهنجي جاءِ،
 آت به تون هرگز نه پنهنجو منهن لڪاءِ.
 ڄاڻ حق تنهنجي لئي آهي حڪم ڪيو،
 ڪنهن به ڪنهن ڪم لاءِ ايت آهي رکيو.

جڏهن ڪنهن ڪم لئي تڏي توکي تڏي،
 تڏهن سچائيءَ سان تون ڪر محنت گهڻي.
 ويڙهه ۾ وڙهه يا ٿي پھري ۾ پڪو،
 بيهه قائم ٿي اتي رھه تون سچو.
 ڪم ڏنو تنهنجي تڏي ۽ تنهنجي شاهه،
 ڪر آهو، تون ساڻ دل ۽ ساڻ چاهه.

۱۱۲- اسان جي حياتي

(مفاعيلن مفاعيلن مفاعيل)

حياتي آهي هڪڙو پاڪ بوجو،
 ڏيڻ ڏک کان سهڻ بهتر تڏهن ٿيو.
 ڏس ان کي ۽ ڪن ان کي خوف لاهي،
 آڻي بيهه ۽ ڪڍي هل ان کي ڪاهي.
 گناهه ۽ غم کان ڊپ وارو متان ٿين،
 هليو هل جيسين تون مقصد کي پهچين.
 نه سستي ڪر نه ٿي عشت ۾ گمراهه،
 خدا شل تنهنجو ٿئي حامي ۽ همراهه!

۱۱۳- ننڍڙيون شيون

(فاعلاتن مفاعيلن فاعلات)

جيئن ڪڪر ننڍڙو، آڻي ننڍڙو مينهن،
 شمع ننڍڙي، ڪري ٿي رات مان ڏينهن.

تيئن خوشي ننيڙي، لاهي ڏک ۽ سور،
 ۽ ڪري لفظ ننيڙو، درد ڪي دور،
 مرڪ ننيڙي، ٿي دل جي ڪس لاهي،
 ٿيڪ ننيڙي، ٿي بار ڪي ٺاهي،
 ڪم ننيڙو، ڪجي جو تـرت نـسنگ،
 وات اي آهي، جنهن سان ڪـڻـجي جنگ.

۱۱۴- گلا غيبت نه ڪر

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

ڪر گلا پئي جي نه تون، ڪي عيب نا تون پئي منجهان،
 ڪر مروت پئي سان تيئن، جيئن هوند ڪرين تون پاڻ سان،
 جي ڏسين ڪو عيب پهرين، ڪر نه پهرين فاش تون،
 عمر آهي ٿورڙي ۽ بي بقا آهي جهان،
 تڏهن رهون ٿي ڏينهن جي هت، سي رکون ماڻهن کي خوش،
 سڀ کي سارا هيون، کلي ڳالهايون سڀ سان هر زمان.

۱۱۵- ڏک جو فائدو

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

جي هجي ها ڪو نه ڪو غمگين ۽ بيمار هت،
 ڪهڙي خدمت چاڪري جيڪر اسان کان ٿئي ها نت،
 جيڪڏهن هرڪو اسان مان خوش ۽ خورم هوئي سدا،
 رحم ۽ نرمي اسان جي دل ۾ ٿئي ها ڪانه ڪا.

گهرج خدمت جي رڪن ها ڪين اسان جا سڀ عزيز،
 ڪانه دنيا ۾ ڏٺي ها ڪنهن کي راحت ڪا به چيز.
 جي نه ڏک دل ۾ ٿئي، پوري ٿئي ها سڀ مراد،
 صبر ۽ اميد گم ٿئي ها، جڻي ها ڪونه شاد.

۱۱۶- رات جي دعا

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

يا الاهي عرض ٻڌ رحمت ڪري،
 جو ڪريان هنڌ تي سمهڻ کان آڻي اڳي.
 يا الاهي منهنجي ماءُ پيءُ کي بچاءُ،
 خيرخوبي سان گهڻو تن کي هلائي.
 يا الاهي! فضل سان تون پنهنجي ڏي،
 صبر شڪر ۽ رحم واري دل منکي.
 تا ڪري نند آخرين جڏهن آڻان،
 تڏهن آبد جو ڏينهن آڻي تنهنجو ڏسان.

۱۱۷- حياتي چا آهي

(مفاعلين مفاعلين مفاعيل)

حياتي آهي هڪڙو ڪم، ڪر جهڻ،
 حياتي آهي هڪڙي جنگ، تون ڪٿي.

حياتي پاڪ شيءِ پئي آهي تون سانڍج،
 حياتي حڪم آهي، تون هلائج.
 حياتي ٿيو سبق حق جو، سڪج تون،
 ۽ موت آرام آهي، سو وئج تون.

۱۱۸- دعا جو اثر

(مفعول فاعلات مفاعيل فاعان)

ڄاڻان نٿو ته ڪهڙا ٿو رستا وٺي خدا،
 ڄاڻان ٿو ايترو ته خدا ٿو ٻڌي دعا!
 ڄاڻان نٿو ڪڏهن ٿو خدا حڪم موڪلي،
 جو ٿو دعا قبول پوڻ جو يقين ڏئي.
 ڄاڻان ٿو ايترو ته اچي دير يا سوير،
 واجب گهرڻ دعا ۽ ڪرڻ صبر ۾ نه ڦير.
 ڄاڻان نٿو اگهاڙي دعا جيئن گهران ٿو آءُ،
 هو پاڻ ڄاڻي، عقل سندس تي ڇڏيان ٿو آءُ.

۱۱۹- ٻار ٿيڻ ڇا آهي

(مفاعلين مفاعلين مفاعيل)

ٻڌايان توکي ڇا آهي ٿيڻ ٻار،
 سگهين، جي سمجھ، تون معصوم جي ڌار.

ڏسڻ واريءَ جي هڪ ڏاڻي ۾ دنيا،
 پروڙڻ جهنگ جي هڪ گل ۾ عقبلي.
 جهلس مٺ ۾ مڪان لامڪاني،
 جيئن لحظي ۾ عمر جاوداني.

۱۲۰. خدا ڏي وڃڻ جا رستا

(مفاعلين مفاعلين مفاعيل)

سڀئي رستا چڱا، جي ويا طرف رب،
 هجن مر ڪيترا ڪهڙا به، مذهب.
 سڀئي گڏجن خدائي شهر ۾ ٿا،
 ملي هڪ ئي پون سڀني جا مطلب.

۱۲۱. مُرڪڻ

(فاعلاتن مفاعلن فعلات)

آهي مُرڪڻ ۾ هڪ عجب جادو،
 شڪ ۽ ش بها وڃن ٿا نت گم ٿي.
 جيئن آونھاري جي سج جي گرميءَ کان،
 برف ڏاڍي وڃي ٿي جهٽ پگھري.

۱۲۲- فکر نه ڪر

(فاعلاتن مفاعان فعلات)

هر مصيبت جي لاءِ دنيا ۾
 يا علاج آهي يا ته آهي ڪونه.
 جي علاج آهي، له آئي ٿي ٿي،
 جي نه آهي، ته فڪر ڪر نه ۽ رو نه.

۱۲۳- علم ۽ جهل

(سنڌي بيت)

علم نماڻو ٿو ڪري، جهل ڪري مغرور،
 علم ٿو ڳالهائي هري، جهل جي بڪ مشهور.
 علم، حيا ڌاري ۽ ڊپ، علم رکي دل صاف،
 جهل يقين ۽ هٿ رکي، جهل هٿي نت لاف.

۱۲۴- مهر بازيءَ جا قسم

(فاعلاتن مفاعان فعلات)

مهر واريون دليون ٿيون باغ مثال،
 پاڙون ٿيون آن جون مهر وارا خيال.
 پور ۽ ائڇ تون مهر وارا مقال،
 ڦر ڪڇ مهر وارا تون اعمال.

۱۲۵- اميد جو واڙو

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

ٺاه، اڄ اميد جو واڙو تون پنهنجي آسپاس،
ويھ انهيءَ ۾ ڪر محبت جو تون ڪم، ۽ ره،
تون راس.

آن جي ڳڙ ڪن مان سڀاڻي تي نظر تون ڪام ڪج،
ڏک ۽ سک جيڪو اچي، حق جي مدد سان تون ڪڍج.

۱۲۶- جهڙيون ماڻون تهڙا ٻار

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

ٻار آهن تيئن، ڪن ماڻون ٿيون جيئن،
پيءُ هجن ڪهڙا به ڏاها، ڪن به ڪيئن.
ٻار جي دل سوڙي، نت ماءُ جي نظر،
ٿئي اميد ۽ ڊپ جو پينگهي ۾ اثر.

۱۲۷- روزا رکڻ

(مفعول فاعلات مفاعيل فاعلن)

روزا رکي فقير، جو ماني رکي نه مور،
روزا رکي امير، نه کائڻ جو جنهن ڪيو پور.
گهر وارو روزيدار ٿئي تا گهڻو بچاءُ،
گهن کائو روزيدار ٿئي تا گهڻو ڪپاءُ.

روزا رکسي ٿو ڪوڙو، ته او ليکجي ڀاڻو،
روزا رکي سڄو، ته هڻي نفس کي ڪڍو.

۱۲۸- پراڻيون شيون

(مفاعِلن مفاعِلن فاعِلات)

پراڻيون جهونيون شيون، ٻيون سڀئي ٿين ٿيون خراب،
سواءِ چئن جي، جي جيئن پراڻيون ٿيئن ڪمياڻ؛
پراڻي ڪاڻ کي ٻارڻ، پيڻ پراڻو شراب،
پراڻي دوست کي وسهڻ، پڙهڻ پراڻو ڪتاب.

۱۲۹- ڪتاب جي تعريف

(مفعول فاعلات مفاعيل فاعلن)

جي هٿ اچي ڪتاب، ۽ گوشو ٿئي دستياب،
جت چانو فرحتي هوئي ٻاهر يا گهر اندر،
ساوا وڻن جا پن، مٿا ڪڙڪو مر ته ڪن،
يا شهر جي گهٽين جو هجي هل ۽ حشر،
جيڪر خوشيءَ منجهان، آڏو سڄو ڏينهن پيو پڙهان،
احوال وقت حال جو، يا جنهن ڪيو گذر،
چاڪون ته ڪو ڪتاب مزو ڏئي، جو بيهساب،
بهتر سو سون ڪان به آهي، منهنجي منجهه نظر.

۱۳۰۔ شاديء لاء سعد ۽ نحس ڏينهن

[عيسائي مذهب موجب]

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

شادي، سومر ڏينهن آئي مفلسي،
۽ اڱاري ڏينهن ڪرڻي ٿي وري.
شادي، اربعا ڏينهن سڀ آهي سڀاڳ،
۽ خميس آئي ٿي جوڙي لاء سهاڳ.
ڏينهن جمعي جي شادي، ڪا دلخواه ناهي.
ڏينهن چنڇر جي ڪان ترسڻ بهتر آهي.
شادي آچر ڏينهن شوق آئي شتاب،
شادي، بهتر رات جي، ڏينهن جي خراب.

هفتي جا سعد ۽ نحس ڏينهن

[مقابلي لاء اسلامي مذهب موجب]

نحس هفتي ۾ ٻه ڏينهن آهن سدا،
سومر ۽ اربعاء، منڇالڇ تون ادا!
ڪر نه تن ۾ شادي يا پيو اهڙو ڪر،
نه ته خوشيء بدوان تون ڏسندين تن ۾ غم.
سعد آهن چار ڏينهن، هڪ پڻي جا جيس،
جمعو ۽ چنڇر ۽ آچر ۽ خميس.
باقي هڪ آهي وچولو، ڪر سهي،
سو اڱارو آهي، سعد ۽ نحس پڻي.

۱۳۱- ٻار ڄمڻ جا سعد ۽ نحس ڏينهن

[عيسائي مذهب موجب]

(مفعول فاعلات مفاعيل فاعلن)

سومر جو ٻار ڄاول ٿئي سهڻو ۽ شڪيل،
 ۽ ٿو ٿئي اڱاري جو خوش خلق ۽ عقيل.
 اربعا جو ٻار ٻڏي رهي اڪثر ٿو غم اندر،
 ڪرڻو خميس واري کي ٿئي ٿو گهڻو سفر.
 جمعي جو ٻار محبتي نت ٿئي ٿو ۽ سخي،
 ڇنڇر جو دائما رهي منجهه ڏک ۽ مفلسي.
 آچر جي ڏينهن چون ٿا جيڪو ڄمي ٿو ٻار،
 ٿئي نڪ ۽ حسين ۽ خوش طبع هوشيار.

ٻار ڄمڻ جا سعد ۽ نحس ڏينهن

[مقابلي لاءِ اسلامي مذهب موجب]

جمعي جو ٻار ٿئي ٿو تونگر ۽ نيڪ بخت،
 ڇنڇر جو ڏينهن سعيد، مگر رات نحس سخت.
 آچر جو ٻار بخت رکي علم ۽ هنر،
 سومر جي ٻار کي رهي نت خوف ۽ خطر.
 ٿئي ٿو اڱاري ڏينهن جو بيمار ۽ برو،
 ۽ رات وارو نيڪ مگر خطرو ٿس ڳرو.

اربعا جو ٻار ٿو ٿئي، زاهد ۽ مستقي،
ديندار ٿئي خميس جو، پر خوف اٿس سهي.

۱۳۲- سواري ڪرڻ جو قاعدو

(فاعلاتن مفاعلن فعلات)

رڪ مٿي تون مٿو ۽ دل پنهنجي،
هيٺ رڪ پنهنجا هٿ ۽ پنهنجون ڪڙيون.
هن تون گهوڙي جي پيٽ ۾ گوڏا،
بت تي پنهنجي دٻائي جهل ٿوڻيون.

۱۳۳- ننڍي جي تعريف

(فعولن فعولن فعولن فعول)

آهن سڀ وڏا، ۽ ننڍو ناهي جت،
آتي پئي ڪري ٿي، اوسارڻ ۾ پٽ.

۱۳۴- چڱو چوڻ ۽ چڱو ڪرڻ

(مفاعلين فاعلاتن مفاعلن فعلات)

چوڻ چڱو به، چڱو، پر ڪرڻ چڱو، بهتر،
ڪرڻ چڱو، ٿيو معنيٰ، چوڻ چڱو ٿيو اڪر.
ڪرڻ چڱي سان ٿئي، جي چوڻ چڱو شامل،
تہ سڀڪو خيال، عمل، قول ٿي پوي ڪامل.

۱۳۵- پهريون ۽ پويون نه ٿي

(مفعول فاعلات مفاعيل فاعلن)

پهريون نه ٿي، جنهين سان نئون آزمائجي،
پويون نه ٿي، جنهين سان اڳئين کي هٽائجي.

۱۳۶- پنهنجي گهر جي تعريف

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

وڃ اتر توڙي ڏکڻ، مشرق ۽ مغرب ڪر سفر،
آهي ماڻهو ۽ لاء چڱو سڀني هنڌن کان پنهنجو گهر.

۱۳۷- ڳيرو به ٿي، نانگ به ٿي

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

تون ٿي ڳيري جهڙو، تا تو مان نه ايذا ڪنهن کي ٿي،
نانگ جهڙو ٿي ته توکي اهڃ ايذا ڪونه ٿي.

۱۳۸- مار آهي سنوار

(مفعول فاعلات مفاعيل فاعلن)

هڪ زال، پيو ڪتو ۽ ٿيو اڪروٽ جو درخت،
بهتر ٿين اڳي کان، جي ڏين مار تن کي سخت.

۱۳۹۔ ائين ٿئي ها ته چڱو

(فاعلاتن فعلاتن فعلاتن فعلات)

لفظ ارمان جو ٿيو جيڪو زبانِي يا لکيو،
وڌ سڀن کان هي چوڻ ”جي ائين ٿئي ها ته چڱو“!

۱۴۰۔ احسانِ بابت چڱي صلاح

(فاعلاتن فعلاتن فعلاتن فعلات)

جي ڪري توتي ڪو احسان، گهڻن وٽ تون ڪِراءِ،
تون گهڻن سان ڪرين احسان، ته ڪنهن کي نه ٻڌاءِ.

مضمونن جي الف - بي وار فهرست

(انگ جدا جدا شعرن جا نمبر ٿا ڏيکارين)

(۲۹)	پلائي	(۱۰۰)	آپهر ۽ ڳڻتي نه ڪر
(۲۵)	تندرستي	(۲۶)	اڃ
(۷۵)	تي سبق	(۷۰)	اڃ بچ پوکڻ جو وقت
(۴)	پت کي نصيحت	(۹۲)	اڃ ۽ سڀاڻي
(۱۳۶)	پنهنجي گهر جي تعريف	(۱۴۰)	احسان بايت چڱي صلاح
(۱۲۸)	پرائيون شيون	(۵۱)	اسان جا عمل
(۴۲)	پهرين نيڪي	(۱۱۲)	امان جي حياتي
(۱۳۵)	پهريون ۽ پويون نه ٿي	(۱۲۵)	اميد جو واڙو
(۱۱۱)	جتي به آهن	(۹۱)	انسان جي حياتيءَ جو مثال
(۱۲۶)	جهڙيون مائون تهڙا ٻار	(۷۴)	انگي حساب
(۶۷)	ڄمڻ ۽ مړڻ جي حقيقت	(۱۳۹)	ائين ٿئي ها ته چڱو
(۵۷)	ڇڱائيءَ جو اجر	(۷)	بچڙي شئي به چڱي
(۱۰۲)	چڱو ارادو	(۷۲)	بهشت تائين وڃڻ جو رستو
(۹۳)	چڱو، بهتر ۽ بهترين ڪم	(۱۱۹)	ٻار ٿيڻ ڇا آهي
(۱۳۴)	چڱو چوڻ ۽ چڱو ڪرڻ		ٻار ڄمڻ جا سعد ۽ نحس
(۱۰)	چوريءَ جا مثال	(۱۳۱)	ڏينهن
(۷۱)	حياتي	(۹۹)	بني ڪي ڏي

(۲۴)	دوستي	(۲۷)	حياتي نجي آهي
(۱۶)	دولت ۽ درجو	(۴۶)	حياتيءَ جو بوجو
(۸)	ذاتي خوبي	(۱۱۷)	حياتي ڇا آهي
(۱۰۱)	ڏاهپ جو ڏس	(۸۳)	حياتيءَ جو راڳ
(۱۱۵)	ڏک جو فائدو	(۸۲)	حياتيءَ جي مدعا
(۱۱۶)	رات جي دعا	(۵۹)	حياتيءَ چرچو آهي
(۶۱)	راڳ	(۲۰)	خدا جا رستا
(۴۳)	رحم	(۱۲۰)	خدا ڏي وڃڻ جا رستا
(۴۹)	رحمان ۽ شيطان	(۵۰)	خوشامد
(۳)	رحم جي تعريف	(۲۳)	خيال ڪرڻ
	رڪ خدا تي ڀروسو	(۱۱۸)	دعا جو اثر
(۸۸)	ڪر ڪم ڀلو	(۴۴)	دل جي طاقت
(۱۲۷)	روزا رکڻ	(۸۶)	دل ۽ دماغ
(۱۰۳)	زبان	(۸۹)	دنيا بي بقا
(۶۴)	زر	(۲)	دنيا تماشي گاهه آهي
	زمانو جون خوشيون	(۵۳)	دنيا جا ڪم
(۴۵)	بي بقا		دنيا جون لهرون ڪيئن
(۳۶)	سڀ فنا	(۸۴)	لنگهجن
(۷۸)	سجايو ڪيئن رهجي	(۵۲)	دنيا جو گهر
(۴۷)	سچ ۽ حسن	(۱)	دنيا رهڻ لائق آهي يا نه
(۴۰)	سچا خزانو ۽ سچا دوست	(۳۷)	دنيا سڀ ڪوڙ
(۸۰)	سچو گذران	(۶۲)	دنيا فاني
(۶)	سچي اميد	(۶۳)	دنيا ۽ عتبي

(۱۷)	علم ۽ عقل	(۳۴)	سڄي ناموس
(۲۸)	عيب ۽ هنر	(۱۳)	سک ۽ علم
(۱۲۲)	فکر نہ ڪرڻ	(۱۲)	سک يا خوشي
	فيشا غورث حڪيم جو		سمهن جي جاءِ ۾ رکڻ
(۱۰۷)	سونهري قاعدو	(۱۰۶)	جا بيت
(۳۱)	قسمت تي حڪم	(۱۳۲)	سواري ڪرڻ جو قاعدو
(۱۵)	قناعت		سوال جي ڏهاڙي پاڻ
(۳۵)	قياس ۽ بيقياسي	(۱۰۴)	ڪان پڇڻ گهرجن
(۱۲۹)	ڪتاب جي تعريف	(۹۶)	سهڻيون شيون
(۹۵)	ڪوڏر ڪڍڻ تون ڪوڏريار!		شادي لاءِ سعد ۽
(۵۶)	ڪوڙ	(۱۳۰)	نحس ڏينهن
(۹۸)	ڪوشش ڪرڻ	(۴۸)	شعر جو قافيو
(۱۱۴)	گلا غيبت نہ ڪر	(۷۳)	شڪر گذاري
(۵۸)	گيسر نہ ڪر	(۹)	شينهن ۽ ڪتي جو فرق
(۱۳۷)	گيرو به ٿي، نانگ به ٿي	(۹۰)	صحيح سالم رهڻ جو علاج
(۳۳)	گهر موٽڻ جي خوشي	(۳۲)	صلح ڪل
(۸۱)	گهڻو جيئڻ ۽ چڱو جيئڻ	(۱۹)	عبادت
(۷۹)	گهڻو ڪير ٿو جيئي	(۲۲ ۽ ۳۰)	عشق
(۱۴)	گهڻو ۽ ٿورو علم	(۴۱)	عشق اندو
(۱۳۸)	مار، آهي سنوار	(۳۹)	عشق جا چاڪر
(۱۱)	ماڻهو	(۶۰ ۽ ۲۱)	عشق ۽ اميد
(۶۵)	ماڻهو نصيب جو مالڪ	(۱۲۳)	علم ۽ جهل
(۸۵)	مٿي ڪيئن چڙهي	(۶۸)	علم وارن جون تڪليفون

(۵)	ننڊ	(۱۲۱)	مرڪڙ
(۱۱۳ ۽ ۹۴)	ننڊڙيون شيون	(۵۴)	مصيبت جي چڱائي
(۱۳۳)	ننڊي جي تعريف	(۱۲۴)	مهرباني جا قسم
(۳۸)	وقت جي حقيقت	(۱۰۸)	منهنجو اڄوڪو ڪم ڪار
(۷۷ ۽ ۷۶)	وقت جي ورڇ	(۹۷)	منهنجي پياري آمان
(۱۰۵)	وقت يا حياتي ڇا آهي؟	(۸۷)	موت آهڻي ڪونه
(۱۰۹)	هڪڙو ڪم، هڪ وقت	(۱۱۰)	موت ڇا آهي؟
(۶۹)	هڪڙي ئي دعا	(۱۸)	فڪمائي
(۵۵)	هميشه پيئندڙ ۽ بڪندڙ	(۶۶)	نمائائي ۽ عالي همتي

سند سلامت

www.sindhsalamat.com

سند سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سندس رفتار سان هلڻ جو سانباهو آهي، ڇو ته تاريخ هميشه انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمائي جي حفاظت ڪئي آهي. سند سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نه رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليق کي ڊجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي ته سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڊائونلوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ اينڊرائيڊ سميت آئي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آساني سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي. ۽ اهو سڀ ”سند سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد ته سند سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نه صرف پرپور لاڀ حاصل ڪندا پر سند سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو پورو ساٿ ڏيندا.

books.sindhsalamat.com

سند سلامت ڪتاب گهر جي اينڊرائيڊ ايپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڊائونلوڊ ڪريو:

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book>